

men havde ikke gaaet mange Skridt, før han brat standsede, . . . der kom hun netop imod ham, ikke hundrede Alen borte, underlig stor at se til i Tusmørket, udflydende som en Skygge mod den taageslørede Fjord.

Hun gik lige ude i Strandkanten. Ganske langsomt gik hun — som den, der har længtes efter Ensomhed — og sang med halv-høj Stemme.

Pludselig stod hun stille og begge hendes Hænder foer op under Hjertet. Hun havde set ham.

„Bliv ikke forskrækket . . . Som De ser, er det blot mig,“ sagde han efter at have nærmet sig og løftet paa sin Hat. „Jeg haaber, jeg ikke kommer til Forstyrrelse.“

De sidste Ord faldt ham uvilkaarligt ud af Munden ved Synet af hendes Skræk; hun stod som lammet og svarede intet. I sin heraf fremkaldte Forlegenhed begyndte han da at give en omstændelig Forklaring af sit Komme, fortalte, at han havde set hende følge sin Veninde paa Vej, og da han den hele Aften ikke havde faaet talt med hende, var han gaaet hende imøde for dog at hilse paa hende.

Men hun blev staaende lige stum og stirrede ubevægelig paa ham med et halvt truende, halvt bønfoldende Blik, der mindede om et dødssaaret Dyrs.

„Men bedste Hansine!“ udbrød han. „De er da ikke vred paa mig, fordi jeg har standset Dem? Jeg forsikrer Dem, De behøver ikke at nære nogensomhelst Slags Ængstelse for mig. Jeg vilde, som sagt, nødig vende hjem uden at have hilst paa Dem . . . Det har jo været en ret betydningsfuld Dag for mig, som De vel kan vide, og — —“

Hun forblev lige tavs.

Blodet foer Emanuel til Kinderne. Skulde hun virkelig for Alvor kunne mistænke ham? Tanken forekom ham altfor urimelig, og dog indsaa han nu, at han virkelig havde baaret sig lidt ubetænksomt ad ved at opsøge hende paa denne Tid og i denne Ensomhed. Han gjorde sig derfor nu Umage for at slaa Sagen hen i Spøg.

Alligevel var der en Del Bitterhed i hans Tone, da han sagde: